

РЕШЕНИЕ

№ 259

гр. София, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Кристина Гюрова

при участието на секретаря Гургана Хр. Христова
в присъствието на прокурора Ел. Г. Кювл.

като разглежда докладваното от Даниела Борисова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211100602788 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба на подсъдимия С. Й. М., чрез адвокат Р. Ф., редовно упълномощен процесуален представител срещу присъда от 10.05.2021 г., постановена по НОХД № 10301/2019 г. по описа на СРС, NO, 135 състав, с която подсъдимият С. Й. М. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, в това, че на 02.05.2019 г., около 14,05 часа, в гр. София, по ул. „Кръстьо Пастухов“, пред бл. 51, с посока на движение от ул. „Тирана“ към ул. „Искърско шосе“ е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Ц 200“ с регистрационен номер ****, след употреба на наркотично вещество – кокаин, включен в приложение № 2, към чл. 3, т. 2 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, установено с техническо средство „Drug test 5000“ STK 7, проба № 035, за което при условията на чл. 54 НК му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 1 /една/ година, което на основание чл. 6б, ал. 1 НК е отложено за изпитателен срок от 3 /три/ години, както и наказанието „Глоба“ в размер на 1000 /хиляда/ лева.

На основание чл. 343г, вр. с чл. 343б, ал. 3, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 7 НК на подсъдимия М. е наложено и наказанието „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца.

На основание чл. 59, ал. 4 НК е приспаднато времето, през което подсъдимият М. е бил лишен от право да управлява МПС по административен ред, считано от 02.05.2019 г. със Заповед за прилагане на ПАМ № 19-4332-003061.

Първоинстанционният съд е постановил в тежест на подсъдимия М. на основание чл. 189, ал. 3 НПК и направените по делото разноси в размер на 268,80 лева по сметка на СДВР и сумата от 670 лева по сметка на СРС, както и на основание чл. 190, ал. 2 НПК е осъден да заплати 5 лева държавна такса за издаване на изпълнителен лист по сметка на СРС.

С депозираната въззивна жалба се излагат доводи на несъгласие с първоинстанционната присъда, като се твърди, че същата е неправилна, незаконосъобразна и необоснована, т.к. е постановена при съществено нарушение на материалния закон и процесуалните правила. По изложените съображения се моли първоинстанционната осъдителна присъда да бъде отменена и вместо нея да се постанови нова такава, с която подсъдимият М. бъде признат за невиновен и оправдан.

С въззивната жалба не се иска събиране на нови доказателства.

С определение, постановено по реда на чл. 327 НПК, въззивният съдебен състав е приел, че за правилното решаване на делото не се налага събиране на нови доказателства и не се налага провеждане на възивно съдебно следствие.

В хода на съдебното производство пред въззивната инстанция, процесуалният представител на подсъдимия М., в лицето на адвокат Г. поддържа подадената въззивна жалба по съображенията изложени в нея. Твърди, че подсъдимият не е бил повлиян от наркотични вещества, които според Drug теста са били открити в неговия организъм, и в този смисъл моли за отмяна на първоинстанционната присъда като неправилна и незаконосъобразна. В подкрепа на този извод, защитата се позовава на показанията на полицейските служители, от които според адв. Г. се установява, че подсъдимият е бил абсолютно адекватен, без каквито и да било странични ефекти от приетото наркотично вещество. Според защитата смисълът вложен от законодателя при формиране на състава на инкриминираното престъпление, е именно подсъдимият да е бил повлиян от употребата на наркотично вещество, а не единствено да е приел такова. Твърди, че от показанията на всички разпитани по делото свидетели, включително тези на полицейските служители, както и от самите обяснения на подсъдимия, се установява, че той не е застрашил живота на пътниците в лекия автомобил, който е управлявал. Отново подчертава, че подсъдимият е бил напълно адекватен, както и че е употребил единствено лекарства по повод негова бъбречна криза. По изложените съображения моли въззивния съд да отмени първоинстанционната присъда. Алтернативно моли въззивния съд да измени обжалваната присъда и да определи по-нисък размер на наложеното на подсъдимия наказание „Лишаване от свобода“, както и да отмени кумулативното наказание „Глоба“. В тази насока изтъква редица смекчаващи

отговорността за подсъдимия обстоятелства, които според защитата са останали недооценени от първата инстанция. Като такива, защитата сочи младата възраст на подсъдимия, трудовата му ангажираност, както и семейното му положение, който е баща и има малко дете, за което полага грижи.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира депозирания жалба срещу първоинстанционната присъда за неоснователна и като такава моли съда да я остави без уважение и да потвърди присъдата на СРС, като правилна и законосъобразна. Счита, че извършването на инкриминираното деяние и неговото авторство в лицето на подсъдимия М. се доказват по несъмнен и безспорен начин от събраните в хода на производството доказателства. Намира наложеното на подсъдимия наказание за правилно определено, поради което пледира за потвърждаване на присъдата и в санкционната ѝ част.

Подсъдимият С.М. поддържа казаното от своя адвокат.

В своята последна дума на основание чл. 333, ал. 2 НПК, подсъдимият М. моли въззивния съд да намали размера на наложеното му наказание, защото си е взел поука. Заявява, че е направил грешка.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като провери законността и обосноваността на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намери за установено следното:

За да постанови присъдата си, контролираната съдебна инстанция е провела съдебно следствие по общия ред и е положила достатъчно усилия за изясняване на правно значимите обстоятелства, относими към предмета на доказване по делото. При пълната служебна проверка на присъдата, въззивният съд намира, че фактическата обстановка е изяснена правилно и не се налага внасянето на корекции и/или допълнения в нея. Волята на съда е обективирана ясно, което позволява осъществяване на въззивната проверка, както и на изведените фактически констатации от първата съдебна инстанция.

Въззивната съдебна инстанция изцяло споделя възприетата от контролираната съдебна инстанция фактическа обстановка по делото, а именно:

Подсъдимият С. Й. М. е роден на **** г. в гр. София, българин, български гражданин, осъждан, неженен, със средно образование, с постоянен адрес - гр. София, ж.к. „****“, ЕГН *****.

На 02.05.2019 г. около 14,05 часа в гр. София, подсъдимият С.М. управлявал лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Ц 220“ с рег. № **** по ул. „Кръстьо Пастухов“, с посока на движение от ул. „Тирана“ към бул. „Искърско шосе“, когато пред бл. 51 бил спрян за извършване на полицейска проверка от свидетелите Ж.Ж. и Г.Г. – полицейски служители при 08 РУ-СДВР. В хода на извършваната проверка на подсъдимия М. на мястото

пристигнал и свидетеля С.Р., който бил на смяна заедно със свидетелите Ж. и Г.. Полицейските служители забелязали, че подсъдимия М. е нервен, напрегнат и бил със зачервени очи, поради което докладвали за случая на дежурния ОДЧ и поискали оказване на съдействие от екип на ОПП-СДВР. В автомобила заедно с водача – подсъдимия М. пътувала и неговата приятелка – свидетелката Д.С.Д..

На място за оказване на съдействие пристигнал екип в състав свидетелите Е.В. и Й.С. – полицейски служители в ОПП-СДВР. Свидетелят С. тествал водача за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Drug test 5000“, STK7, което отчело положителен резултат за кокаин съгласно проба 035. Свидетелят С. издал на подсъдимия М. талон за медицинско изследване № 00266860, който му връчил на 02.05.2019 г. срещу подпис в 16:10 часа. В талона за медицинско изследване било посочено, че подсъдимия М. следва да се яви във ВМА до 40 минути, след връчването му, за да даде проби кръв и урина за извършване на медицинско изследване. Подсъдимият М. подписал талона за медицинско изследване с отбелязване, че не приема показанията на техническото средство, след което бил откаран до ВМА, но там отказал да даде кръв и урина за изследване. Това обстоятелство било удостоверено писмено в протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, издаден от д-р А.С..

Свидетелят В. съставил срещу подсъдимия М. АУАН № 084272/02.05.2019 г., в който вписал, че подсъдимия М. е извършил нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, предл. 2 ЗДвП, който бил подписан от подсъдимия М. с отбелязване, че има възражения.

Подсъдимият М. бил задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР със Заповед за задържане на лице рег. № 3383зз/02.05.2019 г., а със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 19-4332-003061/02.05.2019 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, временно било отнето свидетелството за управление на МПС на подсъдимия М..

От заключението на допуснатата и изготвена в хода на досъдебното производство и приета в хода на съдебното следствие пред първия съд по делото комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза се установява, че подсъдимият С. Й. М. е психично здрав. При него не е налице оформен синдром на зависимост към наркотични вещества. Към инкриминираната дата същият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си.

От заключението на допуснатата и назначена в хода на съдебното следствие и приета по делото комплексна съдебно-медицинска и токсикологична експертиза се установява, че на 30.04.2019 г. е било предписано медикаментозно лечение на подсъдимия С. Й. М. в гр. Велинград с посочени в представения по делото медицински документ медикаменти – бусколизин, но-шпа, папаверин, спазмалгон и оксикодон. Според експертите,

същите не могат да доведат до отчитане на положителен резултат за кокаин при изследване на орална течност (слюнка) с техническо средство „Drug test 5000“ на дата 02.05.2019 г.

Така установената от първата инстанция фактическа обстановка се основава закономерно на цялата доказателствена съвкупност събрана в хода на наказателното производство, а именно: гласните доказателствени средства - обясненията на подсъдимия М.; показанията на свидетелите Г.Г., Ж.Ж., Е.В., депозирани в хода на първоинстанционното съдено следствие, както и приобщените чрез прочитането на показания на същите свидетели, дадени в хода на досъдебното производство на основание чл. 281, ал. 5, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК; показанията на свидетеля С.Р., както и приобщените чрез прочитане негови показания от досъдебното производство по реда на чл. 281, ал. 5, вр. с ал. 1, т. 1 НПК; показанията на свидетелите Й.С., Д.Д. и К.П.; писмените доказателства и писмени доказателствени средства – протокол за медицинско изследване (л.9-10 ДП), талон за медицинско изследване (л.11 от ДП), АУАН (л.13 и л. 33 от ДП), заповед за прилагане на ПАМ (л. 34 от ДП), справка картон на водача (л. 37-л. 39 от ДП), разпечатка от паметта на техническо средство „Drug test 5000“ (л. 40 от ДП), протокол за сервизна проверка на техническо средство (л. 41 от ДП), справка за съдимост, писма от ТД на НАП-София; способности за проверка - КСППЕ (л. 44-л. 49 от ДП), комплексна съдебно-медицинска и токсикологична експертиза (л. 142 – л. 145 СП), както и всички останали представени и приети по делото доказателства.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на районния съд относно анализа на доказателствената съвкупност, като приема, че времето, мястото, механизмът на извършване на деянието, както и неговото авторство се установяват безпротиворечиво от показанията на полицейските служители – свидетелите Ж., Г., Р., В. и С., както и от писмените доказателства по делото, посочени по-горе. Посочените гласни доказателствени средства са логични, безпротиворечиви, кореспондират помежду си и с останалия доказателствен материал, поради което и настоящата инстанция ги кредитира в цялост, и използва при изграждане на вътрешното си убеждение по фактите. От тях по категоричен начин се изясняват релевантните по делото обстоятелства, касаещи предмета на доказване – датата, мястото и часа на извършената проверка на подсъдимия М., индивидуализиращите белези на управлението от него лек автомобил, повода и резултатите от проверката за употреба на наркотични вещества. Следва да бъде отбелязано, че релевантните събития се установяват от гласните доказателствени средства, изхождащи от лица, за които няма причина да се смятат за предубедени или необективни при депозирането на показанията си, доколкото последователно, логично и непротиворечиво излагат всички факти и обстоятелства, които са възприели лично и непосредствено при изпълнение и в кръга на своите служебни задължения. Въззивният съд държи да подчертае също така, че приобщаването на показанията на полицейските служители Г., Ж., В. и Р. от досъдебното производство към доказателствения материал по реда на чл. 281,

ал. 5 НПК, не се отразява върху достоверността на разказа им или върху обезпечеността на обвинителната теза. Това е така, тъй като нуждата от четене по реда на чл. 281, ал. 5 НПК на показанията на свидетелите от досъдебното производство е била наложена от изминалото време между инкриминираната дата и тази на провеждане на разпитите им пред първия съд, както и поради естеството на работата на тези свидетели – полицейски служители, предполагащо множество приличащи си по основните си характеристики случаи, така че пропуските на свидетелите не индикират на тяхната необективност, както и не внасят неяснота или съмнение в тяхната свидетелска годност.

Подобно на първоинстанционния съд, настоящият съдебен състав кредитира показанията на свидетелите Г. и Ж., които като дежурен полицейски екип са възприели управлението на процесното моторно превозно средство и в изпълнение на задълженията си по закон са спрели управлението от подсъдимия М. автомобил за проверка, поради което именно техните показания се явяват източник на преки доказателства. Въпреки изминалото време и рутинната по характер проверка, свидетелите Г. и Ж. са съхранили подробни и описателни спомени относно процесния случай. Двата полицейски служители – свидетелите Г. и Ж., в пълен унисон и независимо един от друг и при двата си разпита в рамките на двете фази на наказателния процес са категорични, че именно подсъдимият М. е лицето, което като водач е управлявало процесния лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Ц 220“, с рег. № ****, в момента на спирането му за проверка, след подаден му светлинен и звуков сигнал от патрулния автомобил. Въззивният съд, кредитира показанията на свидетелите Г. и Ж., от които едновременно и безпротиворечиво се установява посоката на движение на управлението от подсъдимия М. лек автомобил, който се е движел по ул. „Кръстьо Пастухов“, с посока на движение от ул. „Тирана“ към бул. „Искърско шосе“, както и се установява точното място, на което свидетелите преустановили движението му, а именно пред бл. 51. От показанията на полицейските служители се установява и причината за активиране на преценката им, наложила позадълбочена проверка на подсъдимия М., а именно обстоятелството, че същият изглеждал притеснен и със зачервени очи, което от своя страна е наложило да поискат съдействие от служители на ОПП-СДВР, които да извършат проверка с техническо средство за употреба на наркотични вещества. А според чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1/19 юли 2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, наличието на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози, дава възможност за проверка с тест или изпращане за кръвно изследване. Показанията на свидетелите Г. и Ж. не остават изолирани от показанията на свидетеля Р., от които се установява, че същият е пристигнал на мястото на извършваната проверка, след като подсъдимия М. вече е бил спрял за проверка, поради което и е възприел последващите действия по тестването на

подсъдимия за употреба на наркотични вещества, което се е осъществило от пристигналите на място служители на ОПП-СДВР, както и е възприел отчетения положителен резултат на теста. В този смисъл показанията на свидетеля Р. представляват косвен доказателствен източник относно факта на управление на автомобила от подсъдимия, тъй като пресъздават казаното му от свидетелите Г. и Ж., но при съвкупният анализ на показанията на всички полицейски служители безпротиворечиво и несъмнено се установява, че подсъдимият М. е управлявал процесния автомобил на 02.05.2019 г. Също така показанията на тримата свидетели кореспондират и на показанията на свидетелите В. и С., които са категорични, че подсъдимият М. е бил тестван с техническо средство за употреба на наркотични вещества. В тази връзка, свидетелите В. и С. са категорични, че използваното от тях техническо средство „Drug test 5000“, с което са изпробвали подсъдимия М. е дало като резултат положителна проба отразена под № 035, а именно за наличие употреба на наркотични вещества или на високорисковото наркотично вещество – кокаин. Правилно първоинстанционният съд е приел, че споделеното от свидетелите – полицейски служители, относно данните за проведения полеви тест за употреба на наркотични вещества на подсъдимия М. намира пълна опора в разпечатката от паметта на техническото средство „Drug test 5000“, от която е видно, че с проба № 035 е отчетен положителен резултат за употреба на наркотичното вещество - кокаин. Без съмнение по делото е изяснено и обстоятелството, че анализаторът успешно е преминал и тест за техническа годност. Заявеното от посочените свидетели, че на място е съставен акт за установяване на административно нарушение и талон за медицинско изследване на подсъдимия М., а впоследствие същия е бил съпроводен до ВМА – гр. София, за да даде кръвна проба се потвърждава от приобщените по надлежния ред писмени доказателства – акт за установяване на административно нарушение № 084272/02.05.2019 г. и талон за медицинско изследване с бланков № 00266860. В така съставения АУАН № 084272/02.05.2019 г., свидетелят В. е посочил техническото средство /„Drug test 5000“/, индивидуализирано с номер /STK7/, с което подсъдимият М. е проверен, както и номера на талона за медицинско изследване - № 00266860, напълно съответстващ на този, приложен по досъдебното производство. Показанията на свидетелите и писмените доказателствени материали си кореспондират и не си противоречат, поради което въззивният съд приема за установена възприетата от първата инстанция фактическа обстановка, без каквито и да е противоречия в доказателствените материали, които са приобщени по ред на чл. 283 НПК. При извършената служебна проверка на писмените доказателства, които са относими към предмета на доказване по делото и имащи правно значение за изясняване на фактическата обстановка по делото, въззивният съд не откри допуснати съществени процесуални нарушения при тяхното съставяне, което да обоснове и изключването им от доказателствения материал по делото. В тази връзка следва да се посочи, че съставените писмени документи, които са приети като писмени доказателства

по делото от свидетелите В. и С., в качеството им на полицейски служители при изпълнение на служебните им задължения, са предявени на подсъдимия М. в момента на тяхното съставяне и са подписани от същия без възражения. Това е така, защото и от приобщения към доказателствения материал по делото талон за медицинско изследване е видно, че съгласно установения положителен резултат с „Drug test 5000“, проба № 035, подсъдимият е бил насочен към ВМА за предоставяне на кръвна проба. В талона за медицинско изследване са попълнени всички реквизити, като е отбелязано, че същият се връчва на водача – подсъдимият С.М. в 16:10 часа на 02.05.2019 г., който следва да се яви в ВМА до 40 минути от връчването му. Действително, подсъдимият собственооръчно е вписал в талона, че не приема резултата от техническото средство, но независимо от това се е подписал на връчения му талон за медицинско изследване, с което е удостоверил неговото надлежно връчване, както и че се е запознал със съдържанието му. На следващо място по делото няма спор, че подсъдимият М. е посетил медицинското заведение вписано във връчения му талон за медицинско изследване - ВМА, за което данни се съдържат в съставения протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 02.05.2019 г. В същия протокол отново е обективиран отказ на подсъдимия да даде кръвна проба за медицинско изследване, но от направените в протокола вписвания се установява, че му е бил предявен, подсъдимият се е запознал с неговото съдържание и е положил свой подпис след като е вписал своя отказ да даде кръвна проба за изследване. Въззивният съд, също както и първоинстанционният, кредитира с доверие протокола за медицинско изследване и не намери основание да го изключи от доказателствената съвкупност, защото същия отразява обективно всички настъпили събития в медицинското заведение, на които лично присъствие е взел подсъдимия М.. Обсъжданият протокол за медицинско изследване е издаден от длъжностно лице, в кръга на службата му, без наличието на каквито и да е основания за съмнения в достоверността на отразеното в него. Поради това, по смисъла на процесуалния закон, този документ се явява процесуално - валидно писмено доказателство.

При така направения по-горе анализ на доказателствената съвкупност, настоящата инстанция, аналогично на първоинстанционния съд намира, че не може да кредитира с доверие обясненията на подсъдимия М. и подкрепящите ги показания на свидетелката Д., в частта, в която се твърди, че подсъдимият не е употребявал наркотични вещества, както и че отчетения от техническото средство положителен резултат се дължи на приет от него медикамент – оксидокон, изписан му във връзка с прекарана бъбречна криза. Достоверността на така лансираната версия се изключва чрез средството за проверка на тези гласни доказателствени източници, каквото е заключението на изготвената по делото комплексна съдебно-медицинска и токсикологична експертиза. От същото се установява по експертен път, че сочения медикамент – оксидокон, не може да доведе до отчитане на положителен

резултат за кокаин при изследване на орална течност /слюнка/ с техническото средство, с което е тестван подсъдимия М.. Експертното заключение следва да бъде кредитирано като пълно и обективно, като въззивният съд, също като първата инстанция, не намира основание да се съмнява в професионалната подготовка или добросъвестността на изготвилите го експерти, които в кръга на своите професионални знания и опит са дали пълни, обективни и безпристрастни отговори на поставените им задачи, с които са изяснили по несъмнен начин, липсата на твърдяното от подсъдимия и свидетелката Д. влияние на посочения медикамент върху подсъдимия, при което категорично са изключили, че приема на същия може да доведе до положителна проба за наличие на високорисковото наркотично вещество – кокаин, при извършено тестване с анализатор установяващ неговата употреба. Въззивният съд намира за нужно да отбележи, че също както и първата инстанция кредитира с довери показанията на свидетеля П., относно здравословното състояние на подсъдимия и предписаните му лекарствени средства, като подкрепящи се и от приложеното по делото медицинско направление, но чрез същите не се допринася за изясняване на делото от фактическа страна, защото с тях единствено се установява, че в един период, от два дни преди процесното деяние, подсъдимият е имал бъбречна криза, която е била овладяна от предписаните му от свидетеля П., като лекар, медикаменти. Същественото, обаче в показанията на свидетеля П. е, че същия е категоричен, че след приема на медикамента – оксикодон, подсъдимият не следва да управлява МПС, или както в случая подсъдимият М. е управлявал процесното МПС и то на едно доста далечно разстояние от гр. Велинград до гр. София, което води до извод, че още на 30.04.2019 г. вероятно, ако са били приети предписаните му от свидетеля П. медикаменти са постигнали желания резултат. Същевременно, въззивният съд държи да подчертае, че само по себе си наличието на медицинско направление за определен лекарствен продукт не определя априори неговият прием от съответния пациент, пред каквато ситуация сме изправени в момента. В подкрепа на позицията на настоящия състав е и липсата на убедителни данни по делото за приемането на този лекарствен продукт от подсъдимия, още повече, че в тази насока е и материализираната информация в протокола за медицинско изследване, която е предоставена лично от подсъдимия М. на д-р С. в медицинското заведение – ВМА, и при което е заявил, че не е употребил лекарствени продукти през последните 24 часа. Тук е мястото да се посочи, че твърденията на подсъдимия М. за използването на посочения по-горе от него лекарствен продукт се появяват за първи път в разпита му в хода на първоинстанционното съдебно следствие, независимо, че в тази насока подсъдимият е ангажирал и гласен доказателствен източник изразяващ се в дадените от свидетеля П. показания. Отделно от това, въззивният съд намира, че на подсъдимия е била предоставена възможност за опровергаване показанията на техническото средство чрез предоставяне на кръв за лабораторно изследване, от която възможност същият съзнателно е отказал да

се възползва, видно от собственоръчно вписания от него отказ в протокола за медицинско изследване да даде кръвна проба. Друга слабост на тази версия се явява и обстоятелството, че подсъдимият не е оспорил констатацията в акта, за констатирана употребата на високо рисковото наркотично вещество - кокаин, предшестващо управлението на процесното МПС, не е заявил пред полицейските служители, че е употребил твърдяното лекарство – оксидокон, не е показал хапчетата, които е „приел“, въобще в нито един момент по време на проверката, нито след това, когато е бил отведен в медицинското заведение – ВМА, подсъдимият не е твърдял да е използвал или приел, каквито и да е медикаменти. Всичко изложено до момента дава основание на настоящия съдебен състав да достигне до извод, че подсъдимият М. е управлявал моторно превозно средство след употреба на наркотично вещество - кокаин. В този смисъл, въззивната инстанция намира, че подсъдимият М. цели изграждането на защитна версия, насочена към разколебаване на обвинителната теза. Въззивният съд намира, че обясненията на подсъдимия са, както важен източник на доказателства, така и основно средство за защита, упражняването на което не води до задължение за поведение, насочено към разкриване на обективната истина. В този смисъл, твърденията на подсъдимия, че е употребил не наркотично вещество, а лекарство - оксидокон, се явява изграждаща за него защитна реакция в резултат на собственото му неправомерно поведение, поради което и съдът не ги кредитира. По същите съображения, въззивният съд не кредитира и показанията на свидетелката Д., като опровергани от останалите доказателства, поради което и следва да се приеме, че същите са недостоверни и целят да подпомогнат изграждането на защитна версия за подсъдимия М., целяща да го оневини, с когото към инкриминирания период същата е живеела на съпружески начала.

Въззивният съд в заключение изведе и годността подсъдимия М. да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си към настоящия и инкриминирания момент от съдържанието на съдебно-психиатричната и психологична експертиза. Експертите, които са я изготвили са заключили, че при подсъдимия М. липсват данни за краткотрайно или продължително разстройство на съзнанието и синдром на зависимост към наркотични вещества. Същата е изготвена от вещи лица, разполагащи със специални познания в съответната област, поради което и настоящият съдебен състав прецени заключението като пълно, обективно и достоверно дадено, поради което му се довери изцяло.

Правилно и законосъобразно съдът е дал вяра на останалите събрани писмени доказателства, като е преценил, че същите са взаимно допълващи се, допринасят за изясняване на обективната истина и си кореспондират помежду си по начин, който не буди съмнение относно начина на тяхното изготвяне, както и не будят съмнение относно достоверността на материализираната в тях информация, относима към предмета на доказване по делото. На последно място същите кореспондират и на събраните по делото гласни

доказателствени средства.

Констатацията относно съдебното минало на подсъдимия М., първият съд законосъобразно е извел въз основа на наличната по делото и приета като писмено доказателство справка за съдимост.

При така установените и от въззивния съдебен състав факти, обоснован се явява изводът, формиран от районния съд, че от правна страна подсъдимият С.М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 343б, ал. 3 НК.

Въззивният съд се солидаризира с изводите на първоинстанционния съд, че от обективна страна безспорно се доказва, че на 02.05.2019 г., около 14:05 часа, в гр. София, по ул. „Кръстьо Пастухов“ пред бл. 51, с посока на движение от ул. „Тирана“ към бул. „Искърско шосе“, подсъдимият С.М. е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил „Мерцедес“, модел „Ц 220“ с рег. № ****, след като е употребил високорисково наркотично вещество - кокаин. Кокаинът е наркотично вещество, включено в Списък I – Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве, поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение във ветеринарната и хуманитарната медицина, на Приложение № 1 към чл. 3, ал. 1 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, приета на основание чл. 3, ал. 2 и, ал. 3 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите.

Настоящата инстанция намира, че по делото с оглед изложения доказателствен анализ, по един категоричен и непротиворечив начин се установява, че подсъдимият М. е управлявал моторно превозно средство, по време на спирането му от полицейските служители за проверка. Този факт се доказва изцяло от приобщения доказателствен материал, а и не е обект на оспорване от страна на защитата. Употребата на кокаин от подсъдимия М. е доказана по надлежния ред, предвиден в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Според разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от посочения подзаконов нормативен акт при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба, а съгласно чл. 6, ал. 9 от Наредбата, при отказ за изследване употребата на наркотични вещества или техни аналози, употребата се установява въз основа на показанията на теста. В случая, отказът на подсъдимия М. да даде кръвна проба за изследване е установен по надлежен ред от компетентен служител на ВМА - лекар и същия отказ е отразен в съставения протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Затова и следва да се възприеме резултатът от теста, който на 02.05.2019 г. е направен на подсъдимия М., чрез техническо средство „Drug Test 5000“, със сериен номер STK7, отразен в разпечатката от анализатора

под проба № 035, която установява, че подсъдимия М. е употребил високорисковото наркотично вещество кокаин преди да започне управлението на моторно превозно средство, в момента на неговото спиране от полицейските служители – свидетелите Ж. и Г., както и при тестването му от свидетеля С..

Неоснователно е оплакването на защитата за несъставомерност на деянието, поради неустановяването на признак от обективната страна на престъплението, а именно промяна в съзнанието/поведението на подсъдимия, водещи до опасност при шофиране, в резултат на употреба на наркотични вещества, тъй като материалният закон не визиращ такъв. За да възникне наказателна отговорност по чл. 343 б, ал. 3 НК, е достатъчно деецът да е управлявал моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Законът не се интересува от това: дали към момента на управление на превозното средство, деецът е бил повлиян от наркотичното вещество или неговия аналог, и ако е така, в каква степен. Известно е, че нормите на НК следва да бъдат тълкувани стриктно, за да се спазва принципът за законоустановеност на престъплението. Налице е и друго разбиране, а именно: това, на което се позовава защитата, че освен употребата на наркотични вещества е необходимо да е налице повлияване на водача от приетите вещества, но това разбиране категорично настоящият въззивен състав не го споделя. Когато бъде установено, че водачът е употребил наркотични вещества, без значение дали и по какъв начин това се е отразило на неговото поведение и дали е повлияло на способността му да управлява превозното средство, той следва да носи наказателна отговорност по чл. 343б, ал. 3 НК, тъй като са изпълнени признаците от обективната страна на състава на посоченото престъпление. В същия смисъл е решение на ВКС, Трето НО, № 116 от 8.08.2016 г., по н. д. № 34/16, където е застъпено становището, че от обективна страна съставът по чл. 343б, ал. 3 НК изисква единствено управление на превозно средство след употреба на наркотични вещества, като не се изисква да е достигната определена концентрация на тези вещества в организма на водача, респективно, да е възникнала неспособност за управление на превозното средство. В допълнение към изложеното становище следва да се има предвид и следното: В нормата на чл. 343б, ал. 1 НК е очертана забрана за водачите да управляват превозно средство с определена концентрация на алкохол в кръвта си /над 1, 2 на хиляда, за да е съставомерно деянието/. Известно е, че употребата на алкохол поначало е разрешена, но, що се отнася до управление на превозно средство след употреба на алкохол, законът е поставил изискване алкохолната концентрация в кръвта на водача да не надхвърля 0,5 на хиляда. Различно е положението, когато лицето е употребило наркотични вещества или техни аналози, което държане поначало е забранено от закона. В този смисъл, след като съществува законова забрана за държане на наркотични вещества, на още по-силно основание е забранено да се управлява МПС след употреба на такива вещества. И в двата случая, законът не се интересува какво е било

тяхното количество и вид и по какъв начин приемът на такива вещества би се отразил или се е отразил на съзнанието, респективно, на поведението на лицето, което ги е употребило. В същото време, макар и количеството на употребените наркотични вещества и степента, в която те са повлияли на способността на водача да управлява МПС, да не са елемент от състава на престъплението по чл. 343б, ал. 3 НК, тези обстоятелства не са без правно значение, тъй като биха били релевантни за степента на обществена опасност на конкретното деяние, откъдето и имат отношение при преценката как да бъде индивидуализирано наказанието. Ето защо въззивният съд прие възражението на защитата за неоснователно.

От субективна страна деянието е извършено от подсъдимия М. при форма на вината пряк умисъл. Той е управлявал МПС като е знаел, че преди да стартира процесния автомобил и да го приведе в движение на пътя е бил употребил високорисково наркотично вещество - кокаин, но въпреки това е предприел тази дейност, с която е накърнил обществените отношения, гарантиращи безопасното осъществяване на транспорта, целяйки да се придвижи до определено място. По този начин съвсем съзнателно подсъдимия М. е поставил в риск, както живота и здравето на останалите участници в движението на пътя, но и собственото си здраве и живот и това на свидетелката Д.. При липса на съмнение относно възможността на подсъдимия да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, за съда е безспорно установено, че същият е имал обективната възможност да предвиди общественоопасните последици от деянието си, от интелектуална страна, а от волева - пряко е целял настъпването им.

Предвид гореизложеното, правилно подсъдимият С.М. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК, от страна на първия съд.

За извършеното от подсъдимия М. престъпление, в материално правната норма на чл. 343б, ал. 3 НК, законодателят е предвидил наказания „Лишаване от свобода“ за срок от една до три години, както и „Глоба“ от петстотин до хиляда и петстотин лева.

При индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимия М., първонстанционният съд правилно е отчел като смекчаващо вината обстоятелство чистото съдебно минало на подсъдимия, предвид настъпилата реабилитация. Съдът не е отчел отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства. Настоящата инстанция изцяло се солидаризира с доводите на първия съд по отношение отчетените смекчаващи отговорността обстоятелства. Въззивният съд, противно на доводите на защитата, не възприе като смекчаващо отговорността обстоятелство младата възраст на подсъдимия М.. Това е така, защото към момента на извършване на инкриминираното деяние подсъдимия М. е бил на 34 години, а към момента на постановяване на присъдата – на 36 години. Макар от биологично и

физическо естество тази възраст действително да е млада, то от наказателноправна гледна точка е трудно тя да бъде третирана като такава. Още с навършването на 18 години /или отнесено към разглеждания случай - цели 16 години по-рано/ законодателят е преценил, че човешкият индивид е достигнал необходимата интелектуална и социална зрялост, придобил е сравнително устойчива и укрепнала психика, за да може да носи пълна наказателна отговорност. Твърденията на защитата, че подсъдимият е трудово ангажиран и полага грижи за малко дете, не са подкрепени от никакви доказателства по делото, поради което и въззивният съд не ги цени като фактор със смекчаващ характер. Тези твърдения на свое собствено основание оборват желанието на защитата да определи като смекчаващо вината обстоятелство за подсъдимия неговата млада възраст.

В този аспект въззивният съд, като смекчаващо отговорността обстоятелство, оценява единствено чистото съдебно минало на подсъдимия.

Същевременно като отегчаващо отговорността на подсъдимия М. обстоятелство, неотчетено от първата инстанция, въззивният съд съобрази множеството допуснати административни нарушения по ЗДвП материализирани в приложената по делото и приета като писмено доказателство справка от ОПП СДВР, които очертават подсъдимия като твърде водач, който системно пренебрегва нормативно установените правила за движение по пътищата установени в ЗДвП. За периода от 2003 г. – 2018 г. органите на КАТ са регистрирали множество нарушения на правилата за движение по пътищата, допуснати от подсъдимия М., санкционирани по административен ред с 18 издадени по отношение на него наказателни постановления. Тези констатации налагат извод за системност и упоритост в незачитането на установените правила за поведение на пътя, регулиращи безопасността на придвижване на пътя на всички участници в движението.

При така установените смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства за подсъдимия М., настоящият съдебен състав споделя преценката на районния съд, относно реда за индивидуализиране на наказанието по чл. 54 НК, доколкото не намери многобройни или изключителни смекчаващи обстоятелства, които да обосноват приложението на разпоредбата на чл. 55 НК. Предвид изложеното, настоящата инстанция намира, че наложените на подсъдимия М. наказания, а именно наказание „Лишаване от свобода“, в размер на 1 /една/ година и наказание „Глоба“, в размер на 1000 /хиляда/ лева, са правилно индивидуализирани по своя вид и размер и не са налице основания за корекция на същите.

Въззивният съд, подобно на първоинстанционния, приема, че в конкретния случай са налице предпоставките за приложение на института на отлагане на изтърпяване на наказанието „Лишаване от свобода“, съобразно разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК. Чистото съдебно минало на дееца и размерът на наложеното наказание (ненадвишаващо три години) очертават формалните предпоставки, визирани в посочената правна норма. Съдът се съгласява с

изводите на първата инстанция, че за поправянето и превъзпитанието на подсъдимото лице не се налага същото да бъде изолирано от обществото, чрез постановяване на ефективно изтърпяване на така наложеното му наказание „Лишаване от свобода“. За да се изпълнят целите на специалната и генералната превенция на наказанието по смисъла на чл. 36 НК, в този случай, не е необходимо оказване на въздействие от по-интензивен тип, чрез въдворяването на подсъдимия в място за лишаване от свобода. Визираните в разпоредбата на чл. 36, ал. 1 НК цели на наказанието сочат, че същото следва да осигури, по възможно най-балансиран, ефективен и приемлив за обществото и личността на осъдения начин, едновременно поправително, превъзпитателно и предупредително действие върху осъденото лице и превантивно и предупредително въздействие върху останалите членове на обществото. В конкретния случай, според становището на настоящия съдебен състав, не се налага изолирането на подсъдимия от обществото в местата за лишаване от свобода и откъсването му от обичайната му социална среда. При това положение, предоставеният изпитателен срок на условното осъждане притежава и силно възпиращо - превантивна функция, изразяваща се в потенциалната възможност за привеждане в изпълнение на наложеното наказание в случай, че подсъдимият, в рамките на определения му изпитателен срок, извърши ново престъпление. Съдът намира това обстоятелство за достатъчно обвързващо за подсъдимото лице, в контекста на наложеното му наказание, както и силно мотивиращо бъдещото му законосъобразно поведение, в аспекта на необходимостта от спазване на законите в Република България.

Водена от изложените съображения, въззивната инстанция намира за правилно и законосъобразно решението на първоинстанционния съд да отложи за срок от 3 /три/ години изпълнението на така определеното наказание „Лишаване от свобода“ на основание чл. 66, ал. 1 НК, считано от влизане на присъдата в сила. При определяне на размера на изпитателния срок, районният съд е съобразил характеристикните данни за подсъдимия, като едновременно с това е отчетел и обстоятелството, че законодателят изрично свързва ролята на условното осъждане с преобладаващото му значение за поправяне на подсъдимия, като въз основа на това законосъобразно е приел, че именно такъв размер на отлагателен срок, ще окаже максимално поправително и продължително възпитателно-превантивно въздействие върху подсъдимото лице и останалите членове на обществото.

Въззивният съд намира за законосъобразно наложеното кумулативно наказание – „Лишаване от право да управлява МПС“ на подсъдимия М. по реда на чл. 343г НК, като счита, че определения размер на същото от 1 /една/ година и 6 /шест/ месеца е съобразен с обществената опасност на конкретното деяние и на дееца.

Правилно е постановено при изпълнение на наказанието „Лишаване от правоуправление на моторно превозно средство“ да се приспадне на

основание чл. 59, ал. 4 НК времето, през което подсъдимият М. е бил лишен по административен ред от възможността да упражнява това право със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-4332-003061/02.05.2019 г.

При този изход на делото, правилно са възложени в тежест на подсъдимия М. и направените по делото разноси.

След обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 НПК цялостна служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, въззивната инстанция не констатира нарушение на материалния закон и процесуалните правила, налагащи неговото изменение или отмяна, поради което и с оглед на посочените съображения, постанови своето решение.

С оглед изложеното и на основание чл. 338, във вр. с чл. 334, т. 6 НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XIII въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 10.05.2021 г., постановена по НОХД № 10301/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 135-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____